

Περισυλλογή για τον σάλο που προκλήθηκε εναντίον του Μητροπολίτη Μόρφου Νεόφυτο.

Γράφει ο Νεκτάριος Δαπέργολας.

Όσα γίνονται εδώ και μερικές μέρες με τον μητροπολίτη Μόρφου Νεόφυτο δεν μπορούν παρά να προκαλούν οργή, θλίψη, αλλά και βαθιά περισυλλογή. Ο λόγος για μία κορυφαία πνευματική μορφή των σκοτεινών ημερών μας, για έναν πραγματικό επίσκοπο, από τους απειροελάχιστους που έχουν απομείνει να ομολογούν Χριστό και να διδάσκουν την αυθεντική ορθόδοξη πίστη πάνω στα βήματα και τα λόγια των Πατέρων και ο οποίος βάλλεται σήμερα μέσα σε μία θύελλα χλευασμών, ύβρεων και απειλών από τα μαντρόσκυλα της Νέας Τάξης, επειδή απλώς τόλμησε να μιλήσει για την πιο ζοφερή αμαρτία των χρόνων μας: τη σαρκολατρεία με όλες τις διαστροφές της. Την ίδια αμαρτία που έχει κατονομαστεί από όλους τους σύγχρονους αγίους μας (αλλά και έτι εν ζωή σπουδαίες πνευματικές μας μορφές, όπως ο Εφραίμ της Αριζόνα) ως το μείζον πρόβλημα (μαζί με τα εκατομμύρια των κατακρεουργημένων εμβρύων) που απειλεί με αφανισμό την πεπτωκυία πατρίδα μας, εάν δεν υπάρξει σύντομα μετάνοια. Ο ίδιος ο Νεόφυτος μάλιστα ξεκαθαρίζουμε ότι βάλλεται όχι για προσωπικές του απόψεις, όπως ατυχώς επισήμανε ο οικουμενιστής αρχιεπίσκοπος Κύπρου (το μόνο προσωπικό σε όλη αυτή την ιστορία είναι η καταγέλαστη αφωνία και η απεριγράπτη φοβία της

πλειονότητας των κληρικών μας, που τους αποτρέπει να μιλήσουν επιτέλους ακόμη και δια ψιθυρισμών για τα αυτονόητα), αλλά επειδή επικαλέστηκε πράγματα που είχε πει ο άγιος Πορφύριος και άλλοι μας άγιοι (και που...όλως τυχαίως συνάδουν μάλιστα και με τα τελευταία πορίσματα της επιστήμης περί κληρονομικότητας, επιγενετικής, άμεσης σχέσης των συνθηκών της εγκυμοσύνης με τη διαμορφούμενη ψυχοσύνθεση του παιδιού κλπ).

Βεβαίως, εφόσον μιλούμε για λαούς όπως ο δικός μας (σε Ελλάδα και Κύπρο) που έχουν υποστεί τέτοια συστηματική λοβοτομή εδώ και δεκαετίες και τέτοια ψυχοδιανοητική διάβρωση από τη μεθοδική επιβολή της νεοταξικής ατζέντας, ουδείς ούτως ή άλλως θα περίμενε ορθόδοξος κληρικός να αναφερθεί επικριτικά σε θέματα όπως η ομοφυλοφιλία ή τα παρά φύσιν σαρκικά ή οι εκτρώσεις, και να μη ξεσηκωθεί κουρνιαχτός από οργανώσεις, ΜΚΟ, ομάδες, ομαδούλες, ανθυπογκρουπούσκουλα, πορνοκάναλα, ιστολόγια της πυρκαγιάς και απαξάπαντα τα λοιπά φωταδιστικά άταφα ψοφίμια που νυχθημερόν περιφέρουν την «προοδευτικότητά» τους ως φρικώδεις νεόκοποι ιεροεξεταστές, αναζητώντας «σκοταδιστές» και «οπαδούς του μεσαίωνα» προς...καύσιν και συμμόρφωσιν. Επειδή όμως τώρα οι λακέδες της Νέας Τάξης και οι χαφιέδες της Νέας Εποχής πραγματικά το τερμάτισαν και η λύσσα τους έχει πάρει πρωτόγνωρες (και πρωτόγνωρα διεθνείς) διαστάσεις, δεν μπορεί κανείς να νιώθει μόνο οργή για όλο αυτό το υποκριτικό και άνομο φασιστολόι που εν ονόματι της ψευτοδημοκρατίας και της ψευτοπροόδου έχει μάθει να αφοδεύει ασύδοτο και ανενόχλητο πάνω σε κάθε ιερό και όσιό μας, αλλά να ξιπάζεται ωρούμενο όποτε κάποιος έχει το...θράσος να υψώνει αντίθετη φωνή. Δεν είναι ζήτημα μόνο οργής.

Γιατί εδώ το μήνυμα είναι σαφές. Έχουμε περάσει πλέον όχι απλώς σε φάση ειρωνίας, χλεύης και λεκτικών αντιδράσεων, αλλά σε φάση κανονικού διωγμού. Φάση ποινικοποίησης του χριστιανικού λόγου και ανελέητης δίωξης όσων θα τολμούν να τον προβάλλουν χωρίς μισόλογα. Φάση που η πραγματική Ορθοδοξία (και ορθοπραξία) τίθεται πλέον σιγά-σιγά κατ' ουσίαν εκτός νόμου, κάτι σαν παράνομη αντιστασιακή οργάνωση σε ζοφερούς, κατοχικούς καιρούς. Οτιδήποτε ενάρετο, οτιδήποτε αυθεντικά ορθόδοξο, οτιδήποτε θα αντιβαίνει στοιχειωδώς στην ατζέντα των αφεντικών (και στη νεοεποχίτικη παγκόσμια πανθηρσκειά που μας ετοιμάζουν οι λέσχες, οι στοές και τα οικουμενιστικά δουλάκια τους), δεν θα καυτηριάζεται απλώς, αλλά θα πατάσσεται απηνώς. Με απειλές, με διώ-

ξεις, με εισαγγελείς, με χίλιους ακόμη τρόπους. Είμαστε στη φάση που η αρετή θα διώκεται ως ψυχασθένεια, όπως είχε προείπει αιώνες πριν ο Μέγας Αντώνιος. Ο ίδιος ο Μόρφου ασφαλώς δεν θα έχει πρόβλημα με όλα αυτά. Γιατί αυτός ξέρει πολύ καλά βεβαίως σε ποια εποχή απόλυτης πνευματικής αποκτήνωσης και ακραίου δαιμονισμού ζει, ξέρει καλά κι Εκείνον που είπε κάποτε «εί ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν...εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν». Και που ακόμη μάς διαβεβαίωσε ότι «μακάριοί ἐστε ὅταν ὄνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἔνεκεν ἐμοῦ». Ούτε θα τρομάξει λοιπόν, ούτε θα φοβηθεί, ούτε θα πάψει να διατυπώνει λόγο αληθείας, ομολογίας και πρόσκλησης σε μετάνοια. Και όσες διώξεις και υστερικές επιθέσεις κι αν υποστεί από τις αλυχτώσες ύαινες του καθεστώτος, η μόνη συνέπεια που αυτές μπορούν να έχουν είναι απλώς ακόμη μεγαλύτερο πνευματικό στεφάνι και περισσότερος μισθός εν ουρανοίς.

Όσο κι αν μας θλίβει λοιπόν όλη αυτή η ιστορία, δεν έχουμε λόγο να ανησυχούμε για τον ομολογητή επίσκοπο. Για τους εαυτούς μας βασικά να ανησυχούμε. Ζούμε σε καιρούς ακραία φασιστικούς, όπου το παγκόσμιο καθεστώς με όλα τα κατά τόπους θεσμικά και άθεσμα γιουσουφάκια του, αφού επί δεκαετίες δούλεψε υπόγεια το σχέδιο της ευδαιμονιστικής εξηλιθίωσης, του αποχριστιανισμού και του εθνομηδενισμού, τώρα απόβάλλει πλέον όλα τα προσωπεία, δείχνοντας το πραγματικό του αυταρχικό και χυδαίο πρόσωπο. Το ίδιο καθεστώς, που κι εμάς τους Έλληνες μας ξανακατάντησε εδώ και καιρό ραγιάδες και θέλει τώρα να μας απότελειώσει, καταπνίγοντας μέσα μας και τις τελευταίες σπίθες ορθόδοξης πατρίδας που απέμειναν ζωντανές. Θα το ανεχτούμε; Θα το επιτρέψουμε έτσι απλά; Θα παραμείνουμε ψοφοδεείς, τρομαγμένοι, μοιραίοι και άβουλοι; Θα βρούμε το φρόνημα να αντιδράσουμε έστω και την υστάτη ώρα και να αντισταθούμε στα θηρία που ωρύνονται για να καταπιούν τις ζωές και τις ψυχές μας; Θα βρούμε τη δύναμη να υπερασπιστούμε τα αυτονόητα και τα προφανή, τα ιερά και όσια του τόπου μας, τα θέμεθλα του καθ' ημάς Τρόπου, την ίδια μας την Ουσία; **Εμείς θα ομολογήσουμε Χριστό κι Ελλάδα;**

Πηγή : <https://www.antibaro.gr/article>.